

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Dalily Marečkové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci **navrhovatele: Obec B.**, zastoupeného Mgr. et Mgr. Václavem Sládkem, advokátem se sídlem Janáčkovo nábřeží 51/39, Praha 5, proti odpůrci: **Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Zásad územního rozvoje Středočeského kraje vydaných usnesením zastupitelstva Středočeského kraje ze dne 19. 12. 2011, č. 4-20/2011/ZK,

t a k t o :

- I.** Opatření obecné povahy – Zásady územního rozvoje Středočeského kraje vydané usnesením zastupitelstva Středočeského kraje ze dne 19. 12. 2011, č. 4-20/2011/ZK, **s e z r u š u j í** v části textového i grafického vymezení ploch a koridorů stavby uvedené v části 4.1.1.1. čl. (118) a označené jako „stavba aglomeračního okruhu“, a to dnem vyhlášení tohoto rozsudku.
- II.** Ve zbývajících částech se návrh **z a m í t á**.
- III.** Odpůrce **j e p o v i n e n** zaplatit navrhovateli k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů řízení částku, jejíž výše bude stanovena samostatným usnesením.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se svým návrhem doručeným Městskému soudu v Praze dne 6. 6. 2012 domáhá zrušení opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, vydaných usnesením zastupitelstva Středočeského kraje ze dne 19. 12. 2011, č. 4-20/2011/ZK (dále též „ZÚR“), a to v celém rozsahu, *in eventum* navrhuje zrušení ZÚR v části textového i grafického vymezení ploch a koridoru vysokorychlostní trati v úseku Beroun - hranice kraje.

Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 7. 6. 2012, čj. 7 A 32/2012-29, věc postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Zdejšímu soudu byl návrh doručen dne 20. 6. 2012.

I. Obsah návrhu

Navrhovatel předně uvádí, že je obcí a jeho legitimace k podání návrhu je proto založena přímo § 101a odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); současně je vlastníkem nemovitostí zapsaných u Katastrálního úřadu Středočeského kraje na LV č. 10001 pro obec a k.ú. B., které se nacházejí v bezprostředním sousedství trasy koridoru vysokorychlostní trati, jak ji vymezují napadené ZÚR.

Úvodem navrhovatel upozorňuje, že k návrhu ZÚR uplatnil dne 28. 4. 2011 námitky, odpůrce je však vyřídil toliko formálním způsobem, přičemž v odůvodnění napadených ZÚR se těmito námitkami vůbec nezabýval, ačkoliv k tomu byl podle § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, povinen. Textová část ZÚR sice ve svém čl. I. odkazuje na rozhodnutí o námitkách, které je obsaženo v příloze č. 6, uvedená příloha však byla na elektronickou úřední desku vyvěšena až s velkým časovým odstupem po vyvěšení samotných ZÚR. Rozhodnutí o námitkách pak navrhovateli nebylo doručeno vůbec. Navrhovatel současně se zmíněným rozhodnutím zastupitelstva o jeho námitkách věcně nesouhlasí, a podal proto Ministerstvu pro místní rozvoj podnět na zahájení přezkumného řízení ve vztahu k tomuto rozhodnutí.

Vydání ZÚR dále podle navrhovatele nepředcházelo jejich řádné projednání. Znění původního návrhu ZÚR, které prošlo celým schvalovacím procesem, k němuž byla směřována stanoviska dotčených orgánů a které bylo i veřejně projednáno, zastupitelstvo odpůrce schválilo v pozměněném znění. Pokud zastupitelstvo odpůrce ZÚR v pozměněné podobě schválilo, jedná se o úkon obsahově nezákonný, navíc mimo působnost a pravomoc zastupitelstva. Další nedostatek ZÚR shledává navrhovatel v rozporu s jejich zadáním. Zastupitelstvo odpůrce pak porušilo i povinnost stanovenou § 41 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), neboť si neověřilo, zda ZÚR nejsou v rozporu s politikou územního rozvoje, se stanovisky dotčených orgánů a se stanoviskem ministerstva. To si podle navrhovatele zastupitelstvo ani ověřit nemohlo, neboť schvalované zásady byly odlišné od těch, k nimž ministerstvo a dotčené orgány svá stanoviska podávaly. Schválené ZÚR jsou podle navrhovatele v rozporu s Politikou územního rozvoje České republiky 2008 (dále též „PÚR“), neboť upravují komunikaci II/101 (tzv. aglomerační okruh) jako koridor dopravy mezinárodního a republikového významu, ač to může být stanoveno jen v PÚR, kde však výše uvedené stanoveno není. Napadené ZÚR jsou tak nejen v rozporu s nadřazenou územně plánovací dokumentací, ale současně překračují své určení tím, že upravují něco, co jim nepřísluší. Před schválením návrhu ZÚR došlo k podstatné úpravě návrhu zásad územního rozvoje ve smyslu § 39 odst. 5 stavebního zákona, aniž by se konalo opakované veřejné projednání za účasti dotčených orgánů. O tom, že

provedenou změnou došlo k podstatné úpravě návrhu ZÚR, svědčí kapitola 4.1.1.1., Silniční doprava, čl. 118, kdy úpravou až po veřejném projednání návrhu došlo k tomu, že shora uvedený aglomerační okruh byl změněn na silnici vyšší třídy (zařazenou mezi koridory mezinárodního a republikového významu), ač ta může být vymezena pouze v PÚR. I ve vztahu k tomuto nezákonnému postupu odpůrce podal navrhovatel podnět Ministerstvu pro místní rozvoj na zahájení přezkumného řízení. Výše uvedená pochybení odpůrce jsou podle navrhovatele natolik intenzivní, že by měly mít za následek zrušení celého napadeného opatření obecné povahy.

Napadené ZÚR pak konečně zasahují i do vlastnických práv navrhovatele, stejně tak jako do vlastnických práv jeho občanů. Zcela totiž opomíjejí platný a účinný územní plán, který tam, kde ZÚR vymezují vysokorychlostní trať, již dříve umístil stavební parcely a kde již probíhá výstavba rodinných domů. Územně plánovací dokumentace dříve schválená by měla být nově schvalovanou respektována či alespoň v základních principech zohledněna, a ne zcela ignorována a popírána. Navrhovatel v době přijímání územního plánu nadřazenou územně plánovací dokumentaci respektoval (územní plán Pražského regionu, z něhož měly napadené ZÚR taktéž vycházet). Uskutečněním záměru vysokorychlostní trati by došlo k rozdělení katastru obce, zhoršení životního prostředí (zejména zatížení hlukem, emisemi a otřesy), což by vedlo i ke znehodnocení stavebních parcel, významnému narušení urbanistické koncepce a v důsledku toho i k likvidačnímu finančnímu zatížení obce; navrhovatel též očekává výrazný pokles tržní hodnoty všech pozemků přiléhajících ke koridoru vysokorychlostní trati a jeho ochrannému pásmu. Napadené ZÚR do míst, kde je předpokládán urbanistický rozvoj, a kde je přinejmenším dvě desítky let plánována zástavba rodinnými domy a toto území je již na výstavbu technicky vybaveno, umístil koridor vysokorychlostní trati, ač měl k dispozici variantní řešení, a to jižně od obce, kde by se netýkal stavebních parcel, postavených rodinných domů či vydaných stavebních povolení. ZÚR tak omezují vlastníky nemovitostí v trase koridoru i ochranného pásma, a to nevratným rozhodnutím, bez podrobnější znalosti místa a při naprostém opomenutí stávajícího územního plánu a platných stavebních povolení.

II. Vyjádření odpůrce

Odpůrce v rámci svého vyjádření k návrhu předně uvedl, že návrh se netýká vysokorychlostní trati, ale směřuje proti koridoru území rezervy pro koridor vysokorychlostní trati směr Plzeň v úseku Beroun – hranice kraje. Odpůrce přitom nepopírá aktivní legitimaci navrhovatele, pokud jde pozemky v jeho vlastnictví nacházející se v blízkosti shora uvedené územní rezervy. V případě navrhovatelem zmiňovaného aglomeračního okruhu však odpůrce namítá nedostatek aktivní legitimace navrhovatele, neboť vymezením tohoto koridoru není navrhovatel žádným způsobem krácen na svých právech (koridor je zcela mimo území obce a nemá na toto území žádné dopady).

Odpůrce nesouhlasí s tvrzením navrhovatele, které se týká způsobu vyřízení jeho námitek k návrhu ZÚR. K písemné námitce navrhovatele spočívající v nesouhlasu s územní rezervou řádně zajistil posouzení dotčenými orgány, v daném případě Ministerstvem dopravy. Rozhodnutí o zamítnutí této námítce odůvodnil odpůrce právě trvajícím požadavkem Ministerstva dopravy na ponechání územní rezervy pro vysokorychlostní trať v daném území. Byť se jedná o odůvodnění stručné, je podle odpůrce přesvědčivé a srozumitelné a je z něj patrné, proč nebylo možno dané námitce vyhovět. Míra stručnosti není podle odpůrce nezákonná, přičemž při svém rozhodování byl vázán uvedeným stanoviskem. Trasa územní

rezervy pro vysokorychlostní trať je sledována v úseku Beroun – hranice kraje jako územní rezerva podle § 36 odst. 1 stavebního zákona, a není tedy vymezena v ZÚR jako veřejně prospěšná stavba. Citovaný úsek je součástí koridoru hranice SRN/ČR – Plzeň – Praha vymezeného v PÚR. Ke všem námitkám přistupoval odpůrce jednotně ve smyslu podrobnosti této územně plánovací dokumentace, která se ze zákona zpracovává v malém měřítku (1:100 000) a tomu podle odpůrce nutně odpovídá i míra podrobnosti zkoumání. Na úřední desce bylo zveřejněno oznámení o vydání ZÚR veřejnou vyhláškou dne 7. 2. 2012. K tomuto dni bylo úplné opatření obecné povahy (včetně vyhodnocení námitek podaných k návrhu ZÚR) k dispozici v listinné podobě u pořizovatele a v elektronické podobě na webových stránkách uvedených ve veřejné vyhlášce. Správní řád neukládá povinnost doručit rozhodnutí o námitkách jednotlivě každému, kdo takové námitky podal; nejedná se o „klasické“ rozhodnutí podle § 9, resp. § 67 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí o námitkách se uvede jako součást opatření obecné povahy ve smyslu ustanovení § 172 odst. 5 správního řádu.

K námitce řádného neprojednání návrhu ZÚR odpůrce uvedl, že ZÚR byly řádně projednány, prošly celým procesem pořizování, při kterém se odpůrce řídil platnými právními předpisy. Navrhovatel uvádí, že zastupitelstvo odpůrce ZÚR schválilo v pozměněném znění, aniž by specifikoval, co sám považuje za původní znění návrhu a v čem namítaný rozpor spatřuje. Návrh ZÚR se v průběhu pořizování několikrát upravoval v souladu se zněním stavebního zákona (§ 37 odst. 4 a § 39 odst. 4). Úprava ZÚR v části aglomeračního okruhu, na niž navrhovatel poukazuje, se vůbec nedotýká jeho práv. Přesto odpůrce odmítá, že by úpravu návrhu ZÚR provedl v rozporu se zákonem. Uvedenou úpravu odpůrce nevyhodnotil jako podstatnou, která by vyžadovala opakované veřejné projednání podle § 39 odst. 5 stavebního zákona. Zvýraznění významu aglomeračního okruhu po veřejném projednání není tak závažné, aby to bylo důvodem vedoucím ke zrušení opatření obecné povahy. Aglomerační okruh je ve výsledné podobě ZÚR veden ve stejné stopě, jako tomu bylo v návrhu při jeho veřejném projednání a došlo pouze ke zvýraznění jeho významu jako komunikace vyšší třídy. Zvýraznění významu aglomeračního okruhu není v rozporu s PÚR. Téměř celý koridor aglomeračního okruhu se nachází v rozvojové oblasti republikového významu OB1-Rozvojová oblast Praha vymezené v PÚR. Pravdivé pak není ani tvrzení navrhovatele, podle něhož zastupitelstvo odpůrce porušilo povinnost stanovenou § 41 odst. 2 stavebního zákona, když si neověřilo, zda ZÚR nejsou v rozporu s PÚR, se stanovisky dotčených orgánů a se stanoviskem ministerstva. Tuto povinnost zastupitelstvo odpůrce splnilo a deklarovalo ve svém usnesení č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 12. 2011. Vyhodnocení souladu ZÚR s PÚR je obsaženo v odůvodnění ZÚR.

Odpůrce dále nesouhlasí ani s námitkou navrhovatele, že by dříve schválenou územně plánovací dokumentaci ignoroval nebo popíral. Projektant a pořizovatel byli vedeni snahou v rámci možností minimalizovat rozpory s již existující územně plánovací dokumentací i na hierarchicky nižším stupni. Projektant usiloval o minimální zásah do fragmentace území tím, že umístil územní rezervu pro vysokorychlostní trať k již existující dopravní infrastruktuře v podobě dálnice D5. Koridor tedy podle odpůrce není veden „skrz obec“, jak uvádí navrhovatel. Ke změně ve vedení územní rezervy pro VRT oproti Územnímu plánu velkého územního celku Pražského regionu došlo v souvislosti se změnou koncepce Ministerstva dopravy, přičemž odpůrce nemohl vznesený požadavek dotčeného orgánu s celorepublikovou působností opomenout. Odpůrce dále zdůraznil, že koridor je veden v kategorii územní rezerva, což znamená, že po vydání ZÚR musí být Ministerstvem dopravy prověřena možnost jeho předpokládaného budoucího využití. Teprve na základě uvedeného prověření se prokáže, zda je reálný záměr, pro nějž je územní rezerva vymezena. Ve vztahu k negativním důsledkům, které by pak případná realizace vysokorychlostní trati mohla způsobit, odpůrce

poznámenal, že uvedené námitky navrhovatele považuje za předčasné. Námitky se totiž týkají podrobností upravených jinými úrovněmi územně plánovací dokumentace. ZÚR řeší v tomto případě otázku, zda koridor „ano či ne“, ovšem neřeší otázku „jak“. Odpůrce pak odmítá tvrzení, že napadené ZÚR byly vydány v rozporu se zákonem a uvádí, že při pořizování se řídil platnými právními předpisy, zejména stavebním zákonem a vyhláškou č. 500/2006 Sb. V návaznosti na to pak odpůrce rekapituluje celý proces pořizování, projednání i vydání ZÚR. Je toho názoru, že vydáním napadených ZÚR nebyla zkrácena práva navrhovatele a že nejsou dány důvody pro jejich zrušení. V případě jejich zrušení by navíc podle odpůrce byla ohrožena podstata územního plánování jako takového na území Středočeského kraje. S ohledem na časovou omezenost územních plánů velkých územních celků, jejichž platnost skončila k 1. 1. 2012, by při neexistenci územně plánovací dokumentace kraje nebylo možné koordinovat a usměrňovat vývoj jednotlivých obcí. S ohledem na výše uvedené proto odpůrce závěrem navrhl, aby Krajský soud v Praze předmětný návrh zamítl.

III. Replika navrhovatele

Navrhovatel v replice k vyjádření odpůrce předně uvedl, že skutečně brojí proti nezákonnosti umístění územní rezervy koridoru vysokorychlostní trati ve směru Plzeň v úseku Beroun – hranice kraje. Podle § 101a odst. 2 s. ř. s. je aktivně legitimován i v případě části návrhu týkajícího se aglomeračního okruhu. Zkrácení na svých právech přitom spatřuje v tom, že mu nebyl znám nový (změněný) návrh ZÚR, a ten tak tedy nebyl řádně projednán. I kdyby soud dospěl k závěru, že navrhovatel není v této části návrhu aktivně legitimován, nezabývá ho to povinností celý návrh přezkoumat z moci úřední. Vady procesu přijetí ZÚR jsou totiž podle navrhovatele tak intenzivní, že způsobují jejich nicotnost.

Ve vztahu k vypořádání své námitky k návrhu ZÚR navrhovatel zopakoval, že sdělení příslušného ministerstva a odkaz na změnu koncepce považuje za ryze účelové a nedostatečné, neboť vůbec nehovoří o tom, o jakou koncepci se jedná. Nadto uvedené stanovisko Ministerstva dopravy zcela odporuje dřívějšímu stanovisku téhož ministerstva z roku 2006, aniž by se přitom podstatně změnila podmínky, za nichž byla obě tato stanoviska vydána. K tomu navrhovatel doplnil, že nesporně zařazení územní rezervy vysokorychlostní trati do kategorie územní rezerva, ale sporuje její umístění v území. Navrhovatel dále v replice obsáhle cituje vyjádření Ing. arch. M. K. (vedoucí kolektivu zpracujícího návrh ZÚR) týkající se aglomeračního okruhu, a jak dodává, předpokládá, že k dotazu soudu Ing. arch. K. uvede totéž, ať již písemně či ústně při jednání jako svědek. Ing. arch. K. mu sdělil, že upravenou a vydanou dokumentaci k ZÚR neautorizoval a úpravy provedl pořizovatel (odpůrce) bez spolupráce s příslušným atelierem. Doplnil, že i podle názoru České komory architektů je nezbytné autorizovat též vydanou územně plánovací dokumentaci, což se v projednávané věci nestalo. Co do formální stránky územně plánovací dokumentace nelze nedostatek vyznačení autorizace na projektové dokumentaci prominout.

Navrhovatel dále podrobně zpochybnil tvrzení odpůrce, podle něhož bylo dbáno o minimální fragmentaci daného území. V důsledku umístění územní rezervy vysokorychlostní trati na jeho území dojde k zásadnímu znehodnocení stavebních parcel a zmaření souvisejících investic, přičemž zahájená výstavba nebude dokončena. Připomíná, že odpůrce se k územnímu plánu navrhovatele (vydanému v roce 2010) opakovaně vyjadřoval, a to vždy kladně. Návrh zadání ZÚR byl přitom schválen zastupitelstvem odpůrce již dne 18. 6. 2008; v územním plánu navrhovatele je územní rezerva vedena jižně od obce, kde neprocházela zastavěným územím. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 8 Ao 2/2008-

644 pak navrhovatel doplnil, že jeho výše uvedené námitky rozhodně nelze považovat již ve fázi vydání ZÚR za předčasné. Současně zpřesnil svůj návrh i co se týče podstaty změny návrhu ZÚR a jeho konečné podoby. Odkázal v této souvislosti zejména na značné zúžení územní rezervy pro vysokorychlostní trať (např. v případě obce Zdice); v případě navrhovatele ovšem byla rezerva ponechána v původním rozsahu, z čehož je patrný nerovný postup odpůrce vůči jednotlivým obcím. S ohledem na výše uvedené proto navrhovatel setrval na svém návrhu na zrušení napadených ZÚR.

IV. Jednání u soudu

Při jednání soudu konaném dne 18. 9. 2012 navrhovatel odkázal na písemné vyhotovení návrhu. Odpůrce pak nad rámec svého písemného vyjádření k návrhu doplnil, že podle jeho názoru navrhovatel v replice částečně upravil návrh, přičemž opětovně zdůraznil, že navrhovatel není aktivně legitimován k podání návrhu v části týkající se aglomeračního okruhu.

K dotazům soudu navrhovatel předně uvedl, že důkaz výsledkem svědka Ing. arch. Milana Körnera nenavrhuje. Dále pak upřesnil, že v místě, kde má být vedena územní rezerva vysokorychlostní trati, se nachází průmyslová zástavba, stavby rodinných domů i rozestavěné domy a také infrastruktura pro budoucí stavby. Koridor pro územní rezervu prochází částí obce, která byla stávajícím územním plánem určena k nové zástavbě; netýká se to sice všech pozemků, přes které je koridor veden, většiny ale ano.

Odpůrce pak k dotazům soudu u jednání konstatoval, že k přesunu aglomeračního okruhu v rámci textu ZÚR do části „Plochy a koridory dopravy mezinárodního a republikového významu“ došlo jednak z důvodu vyššího komfortu cestování pro uživatele této komunikace a vůbec zvýraznění jejího významu (i přes uvedenou změnu bude okruh veden jen ve dvou pružích, rozšíření přichází v úvahu jen např. v kopcovitém terénu), a jednak k této změně došlo v důsledku požadavků stavebního zákona (aglomerační okruh je vymezen v PÚR v rámci rozvojové plochy OB 1). Koridor aglomeračního okruhu se nezměnil a ZÚR počet jízdních pruhů nestanoví. Odpůrce dále doplnil, že aglomerační okruh nemá být silnicí 1. třídy; formulaci silnice „vyšší třídy“ užitou v ZÚR nelze chápat ve smyslu terminologie zákona o pozemních komunikacích, ale měl být pouze zdůrazněn její význam.

V. Podmínky řízení a přípustnost návrhu

Krajský soud v Praze nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Mezi takové podmínky je třeba řadit především existenci opatření obecné povahy, aktivní žalobní legitimaci navrhovatele a formulaci žalobního návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2008, čj. 9 Ao 1/2008-34, www.nssoud.cz).

Zásady územního rozvoje se v souladu s ustanovením § 36 odst. 4 stavebního zákona vydávají formou opatření obecné povahy podle správního řádu. Napadené ZÚR byly vydány zastupitelstvem odpůrce dne 19. 12. 2011, a o existenci napadeného opatření obecné povahy tedy není sporu.

Navrhovatel je obcí a svoji legitimaci k podání předmětného návrhu dovozuje z ustanovení § 101a odst. 2 s. ř. s., podle něhož „*návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí, vydaného krajem, může podat též obec*“. Odpůrce omezuje legitimaci navrhovatele toliko k části návrhu týkajícího se územní rezervy pro vysokorychlostní trať; v části k návrhu týkajícího se aglomeračního okruhu a změny návrhu ZUR před jejich vydáním podle odpůrce navrhovatel legitimován není.

Krajský soud v Praze je v tomto ohledu toho názoru, že navrhovatel dle shora citovaného ustanovení § 101a odst. 2 s. ř. s. aktivně legitimován je, a to v obou částech návrhu, přičemž jeho legitimace vyplývá přímo ze zákona bez nutnosti tvrdit konkrétní zkrácení na jeho právech opatřením obecné povahy. Citované ustanovení § 101a odst. 2 s. ř. s. je totiž třeba vykládat tak, že umožňuje obci napadnout jakékoliv opatření obecné povahy příslušného kraje, bez přihlídnutí k tomu, zda se týká jeho práv či nikoliv (resp. zda se napadená část přímo týká území příslušné obce). Krajský soud v Praze má za to, že citované ustanovení má povahu svébytného kontrolního nástroje základních územních samosprávných celků v podobě obcí vůči vyšším územním samosprávným celkům (krajům). Ze své podstaty totiž opatření obecné povahy vydávané krajem v rámci samostatné působnosti může následně v mnohém ovlivňovat autonomii obcí při řešení otázek spadajících do jejich pravomoci (typicky se tak děje právě v otázkách územního plánování). Analogicky lze ostatně v této souvislosti odkázat na ustanovení § 64 odst. 2 písm. j) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, podle něhož návrh na zrušení jiného právního předpisu nebo jeho jednotlivých ustanovení je oprávněno podat též zastupitelstvo obce, jde-li o návrh na zrušení právního předpisu kraje, do jehož územního obvodu obec náleží. Pokud by soud akceptoval názor odpůrce, tedy že obec je legitimována podat návrh na zrušení opatření obecné povahy jen v části týkající se jejích práv či území, legitimaci předvídanou citovaným ustanovením § 101 odst. 2 soudního řádu správního by nemístně zúžil a přiblížil jí spíše legitimaci dané ustanovením § 101 odst. 1 s. ř. s. Jediný limit, byť ani ten neplyne přímo z textu zákona, je třeba spatřovat v tom, že pro splnění podmínky legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle ustanovení § 101a odst. 2 s. ř. s. je třeba, aby se jednalo o obec, která je součástí kraje, jehož opatření obecné povahy napadá. Vzhledem k tomu, že navrhovatel je obcí nacházející se ve Středočeském kraji (podle čl. 1 ústavního zákona č. 347/1997 Sb., o vytvoření vyšších územních samosprávných celků, ve spojení s § 1a odst. 3 zákona č. 36/1960 Sb., o územním členění státu, a přílohou č. 1 vyhlášky č. 564/2002 Sb., o stanovení území okresů České republiky a území obvodů hlavního města Prahy), je v projednávané věci i tato podmínka splněna.

Jak již bylo výše uvedeno, třetí podmínkou projednatelnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy je pak formulace závěrečného návrhu v souladu s požadavky vyplývajícími z ustanovení § 101a s. ř. s., resp. meritorně projednatelný závěrečný návrh (petit). Vzhledem ke skutečnosti, že navrhovatel požaduje zrušení napadeného opatření obecné povahy dnem vyhlášení rozsudku, *in eventum* pak zrušení označené části napadeného opatření obecné povahy, je třeba považovat za splněnou i tuto podmínku řízení o podaném návrhu.

Návrh byl podán včas (§ 101b odst. 1 s. ř. s.) a obsahuje požadované náležitosti (§ 101b odst. 2 s. ř. s.).

VI. Procesní postup soudu (vztah návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle soudního řádu správního a přezkumu opatření obecné povahy podle správního řádu)

Účastníci řízení v rámci svých podání shodně uvádějí, že vedle řízení před soudem probíhá ve věci napadeného opatření obecné povahy též řízení o podnětu navrhovatele na zahájení přezkumného řízení podle správního řádu, jenž byl podán ještě před návrhem k soudu (navrhovatel své opakované podněty Ministerstvu pro místní rozvoj ke svému návrhu přiložil; odpůrce ve svém vyjádření k návrhu upozornil, že byl uvedeným ministerstvem požádán o související spisovou dokumentaci, která byla mezitím zaslána soudu). Soud se proto musel nejprve zabývat případným vlivem uvedeného řízení podle správního řádu na řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části před soudem podle soudního řádu správního. Jak přitom v tomto ohledu zjistil z vyjádření Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 7. 8. 2012, čj. 27817/2012-81, které je orgánem příslušným k případnému zahájení přezkumného řízení, „*Ministerstvo dosud nevydalo usnesení o zahájení přezkumného řízení podle § 174 odst. 2 správního řádu, ani neučinilo závěr, že nebyly shledány důvody pro jeho zahájení*“.

Podle ustanovení § 48 odst. 2 písm. a) s. ř. s. může předseda senátu řízení přerušit, jestliže zjistí, „*že ve věci byl podán zákonem připouštěný podnět nebo návrh na změnu nebo zrušení rozhodnutí nebo takové řízení bylo zahájeno*“. Toto ustanovení je výrazem zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do výkonu veřejné správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, čj. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Z ustanovení § 174 odst. 2 správního řádu pak vyplývá, že „*soulad opatření obecné povahy s právními předpisy lze posoudit v přezkumném řízení. Usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat do 3 let od účinnosti opatření*“.

Přestože podnět na zahájení přezkumného řízení byl v dané věci podán dříve než návrh soudu, podal jej tentýž subjekt a to v zásadě na základě obdobných důvodů, dospěl soud k závěru, že řízení v projednávané věci přerušovat nebude. Zohlednil v této souvislosti zejména skutečnost, že příslušný orgán (Ministerstvo pro místní rozvoj) stále nerozhodl o tom, zda k uvedenému podnětu přezkumné řízení týkající se napadeného opatření obecné povahy vůbec zahájí či nikoliv (srov. ustanovení § 94 odst. 1 a § 95 odst. 1 správního řádu). Vedle toho soud upozorňuje též na odlišný smysl institutu přezkumného řízení coby vnitřního dozorčího prostředku v rámci výkonu veřejné správy na straně jedné a návrhu podaného soudu na zrušení opatření obecné povahy jakožto soudního prostředku ochrany veřejných subjektivních práv na straně druhé. Přehlédnout v této souvislosti rovněž nelze odlišný rozsah přezkumu opatření obecné povahy oběma výše popsány prostředky (srov. ustanovení § 94 odst. 1 správního řádu a § 101d odst. 2 s. ř. s.) a v neposlední řadě též zákonem kladený důraz na rychlost rozhodnutí soudu oproti přezkumnému řízení (srov. § 174 odst. 2 správního řádu a § 101d odst. 2 s. ř. s.).

VII. Posouzení důvodnosti návrhu

Při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Toto pravidlo soudního přezkumu opatření obecné povahy bylo zavedeno s účinností od 1. 1. 2012 novelou provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. Podle dřívější úpravy soud nebyl vázán právními důvody návrhu; mohl tedy napadené opatření obecné povahy nebo jeho část zrušit i z jiných důvodů než z těch, které navrhovatel vytkl. Aplikoval tedy vždy kompletní algoritmus (test) přezkumu, který byl pro tyto účely vymezen judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS). Těmito kroky algoritmu jsou: 1) přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; 2) přezkum otázky, zda

správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti; 3) přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným procesním postupem; 4) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu se zákonem, v tomto kroku ve smyslu souladu s hmotným právem; 5) přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality, tedy konkrétně, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem, jakož i zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně; v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli. Nově formulovaným ustanovením §101d odst. 1 s. ř. s. však dochází k omezení rozsahu přezkumu opatření obecné povahy. Soud tedy při přezkumu opatření obecné povahy bude algoritmus (test) přezkumu v celém rozsahu aplikovat pouze za předpokladu, že navrhovatel všechny jeho kroky zahrne do návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Při samotném věcném posouzení návrhu soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).

VII. a) Rozhodnutí odpůrce o námitkách k návrhu ZÚR

Soud se nejprve zabýval částí návrhu týkající se rozhodnutí o námitkách navrhovatele k návrhu ZÚR. Navrhovatel napadá jak formální náležitosti rozhodnutí o těchto námitkách, tak s ním nesouhlasí ani věcně. Ze správního spisu v tomto ohledu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Z námitky navrhovatele proti návrhu zásad ZÚR, která byla doručena odpůrci dne 28. 4. 2011, především plyne, že se týká nesouhlasu navrhovatele s územní rezervou „*koridoru vysokorychlostní trati ve směru na Plzeň (úsek Beroun – hranice kraje)*“. V rámci odůvodnění této námitky navrhovatel upozorňuje na rozpor takto vedené územní rezervy se stávající územně-plánovací dokumentací obce, na níž je územní rezerva vedena jižně od obce zcela v souladu s územním plánem velkého územního celku Pražského regionu.

Stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 28. 6. 2011, zn. 262/2011-910-UPR/4, k námitkám a připomínkám uplatněným při veřejném projednávání návrhu ZÚR k námitce navrhovatele konstatuje, že „*ke změně koridoru VRT došlo v souvislosti se změnou koncepce spojení Praha – Beroun, které si vyžádalo také úpravu koridoru VRT mezi Berounem a Zdicemi, v současné době se záměr prověřuje a přehodnocuje, v rámci aktualizace ZÚR bude tento problém řešen ve spolupráci s dotčenými obcemi, prozatím trváme na územní rezervě pro VRT, tak jak je uvedeno v návrhu ZÚR. Koridory VRT jsou vymezeny v Politice územního rozvoje 2008, kde úkolem pro ministerstvo dopravy je prověřit reálnost, účelnost a požadované podmínky územní ochrany koridorů vysokorychlostních tratí včetně způsobu využití vysokorychlostní dopravy a její koordinace s dalšími dotčenými státy a navazující případné stanovení podmínek pro vytvoření územních rezerv. PÚR 2008 deklaruje povinnost sledovat a posuzovat konzistenci českých rozvojových záměrů rozvoje VRT se záměry evropskými*“.

Z čl. I odůvodnění napadených ZÚR plyne, že „*Součástí odůvodnění je dále: (...) e) vyhodnocení námitek podaných při veřejném projednání návrhu ZÚR SK dle § 39 stavebního zákona s rozhodnutím*“.

Odpůrce pak v rámci přílohy 6. ZÚR (vyhodnocení námitek podaných k návrhu Zásad územního rozvoje Středočeského kraje s rozhodnutím) pod bodem 2 uvedl, „*MD jako dotčený orgán na úseku dopravy trvá na ponechání VRT v návrhu ZÚR (v kategorii územní rezerva). Záměr tedy musí být v ZÚR ponechán s tím, že trasa VRT Praha – Beroun – Plzeň se přehodnocuje a výsledek bude zpracován do aktualizace ZÚR. MD v rámci společného jednání uplatnilo požadavek na úpravu VRT Praha – Beroun – Plzeň úseku Beroun – Stašov podle studie SUDOPu (září 2009)*“.

K institutu námitek proti návrhu ZÚR (resp. příslušného opatření obecné povahy) a rozhodování o nich, považuje zdejší soud za vhodné nejprve připomenout, že o námitkách rozhoduje zastupitelstvo kraje současně se schvalováním ZÚR, přičemž odůvodnění rozhodnutí o námitkách má tvořit v souladu s ustanovením § 172 odst. 5 správního řádu součást odůvodnění ZÚR. Jak přitom plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 24. 11. 2010, čj. 1 Ao 5/2010-169, www.nssoud.cz), „*na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí (...). Musí z něho být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou (...) za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti predestované oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.*“ Vzhledem k tomu, že v mnoha případech rozhodnutí o námitkách odkazuje na stanovisko dotčeného orgánu státní správy, které znemožňuje kraji, aby námitce vyhověl (jako je tomu právě i v projednávané věci), je třeba zdůraznit požadavky na postup, který je v takových případech na místě. Nelze totiž námitku zamítnout s pouhým odkazem na stanovisko dotčeného orgánu. Naopak, v takovém případě je kraj povinen námitky postoupit zainteresovanému dotčenému orgánu státní správy, aby své stanovisko buď přehodnotil, nebo doplnil o argumentaci obsahující věcné vypořádání uplatněné námitky. Teprve takto doplněné stanovisko může být dostatečným podkladem pro rozhodnutí o námitce a jeho odůvodnění. Jak k tomu konstatuje ve svém rozsudku ze dne 7. 1. 2009, čj. 2 Ao 2/2008-62, Nejvyšší správní soud, „*pokud jsou důvodem nevyhovění námitkám stanoviska dotčených orgánů, musí být jejich podstatný obsah v důvodech rozhodnutí uveden, stejně tak jako skutečnost, zda a jak se dotčené orgány k důvodnosti námitek vyjádřily*“. Co se pak týče konkrétnosti vypořádání jednotlivých námitek, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010 - 644, č. 2106/2010 Sb. NSS, podle něhož „*námitka předurčuje nároky na obsahovou kvalitu jejich vypořádání. Vždy je však třeba trvat na přezkoumatelnosti odůvodnění(...). Přestože lze tedy připustit poměrně obecné odůvodnění vypořádání námitky, musí z něj být patrné, jak byla konkrétní námitka vypořádána. V opačném případě je opatření obecné povahy zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.*“

Z hlediska naplnění požadavků ustanovení § 172 odst. 5 správního řádu je soud toho názoru, že způsob rozhodnutí odpůrce o námitkách v projednávané věci není v rozporu s uvedeným ustanovením. Skutečnost, že odůvodnění jednotlivých námitek je obsaženo toliko v příloze k odůvodnění napadeného opatření obecné povahy, totiž nemůže způsobovat jeho nezákonnost. Naopak, v případě tak rozsáhlých aktů, jakým zásady územního rozvoje vydávané formou opatření obecné povahy nepochybně jsou, je otázkou, nakolik z hlediska přehlednosti a srozumitelnosti není právě postup zvolený odpůrcem dokonce vhodnější. V tomto ohledu okazuje zdejší soud též na závěr Nejvyššího správního soudu, podle něhož „*správní orgán může pro větší srozumitelnost a přehlednost výroku rozhodnutí odkázat na přílohu rozhodnutí, v níž podrobně uvede obsáhlé údaje, které konkretizují určitou skutkovou okolnost. Nejedná se o změnu výroku napadeného rozhodnutí, pokud odvolací orgán při zamítnutí odvolání a potvrzení přezkoumávaného rozhodnutí začlení obsah jeho přílohy do výrokové části svého rozhodnutí*“ (rozsudek ze dne 11. 1. 2012, čj. 3 Ads 96/2011-118). Pokud je takový postup správního orgánu přípustný v případě výroku rozhodnutí, tím spíše by

tomu tak mělo být při odůvodnění opatření obecné povahy. Jako nedůvodné shledal soud též argumenty navrhovatele týkající se toho, že mu rozhodnutí o námitkách k návrhu ZÚR nebylo doručeno. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že podle ustanovení § 173 odst. 1 správního řádu se opatření obecné povahy (součástí jehož odůvodnění jsou též rozhodnutí o případných námitkách) oznamuje veřejnou vyhláškou; nebylo tedy povinností odpůrce doručovat jednotlivě rozhodnutí o námitkách všem, kteří takové námitky podali.

K tvrzení navrhovatele týkajícímu se toho, že příslušná příloha ZÚR obsahující rozhodnutí o námitkách byla uveřejněna se zpožděním oproti samotnému oznámení o vydání ZÚR, soud předně konstatuje, že toto své tvrzení navrhovatel nijak nedokládá, přičemž odpůrce k této otázce výslovně uvádí, že oznámení o vydání ZÚR bylo řádně uveřejněno včetně všech příloh. I kdyby ovšem soud po velmi komplikovaném dokazování dospěl k závěru, že příslušná příloha byla skutečně uveřejněna se zpožděním oproti samotnému oznámení o vydání ZÚR, nemohlo by to být v projednávané věci v žádném případě důvodem pro zrušení napadeného opatření obecné povahy. Význam řádného a včasného oznámení (zveřejnění) opatření obecné povahy včetně odpovídajícího odůvodnění (a rozhodnutí o námitkách) je třeba spatřovat mimo jiné v tom, aby k tomu legitimované subjekty měly k dispozici veškeré podklady takové opatření obecné povahy napadnout u soudu. Vzhledem k délce zákonné lhůty umožňující v dané věci podat návrh na zrušení předmětného opatření obecné povahy (končí až v únoru 2015) by nemohlo ani případné opožděné uveřejnění dané přílohy jakkoliv významně zasáhnout do práv takových subjektů, tedy ani do práv navrhovatele. Jak ostatně v této souvislosti konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 5. 2010, čj. 8 Ao 2/2010-644 „*V řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. soud hodnotí opatření obecné povahy jako celek. K jeho zrušení by měl přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku. Zrušení napadeného opatření obecné povahy nastupuje tehdy, když pochybení správního orgánu překročila mez, kterou je možno vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci považovat za ještě přijatelnou.*“

Z hlediska obsahu rozhodnutí o námitkách pak zdejší soud konstatuje, že především hodnotil přezkoumatelnost rozhodnutí odpůrce o uvedené námitce navrhovatele ve vztahu k požadavkům daným shora reproduktovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Byť se v projednávané věci ve vztahu k námitce navrhovatele jedná ze strany odpůrce o odůvodnění stručné, je zdejší soud toho názoru, že splňuje elementární předpoklady na rozhodnutí o námitkách kladené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, čj. 1 Ao 5/2010-169, citován výše), a stejně tak odpůrce v dostatečné míře odkázal na stanovisko dotčeného orgánu v podobě Ministerstva dopravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, čj. 2 Ao 2/2008-62, citován výše). Byť u tak zásadního dokumentu, jakým ZÚR nepochybně jsou, by pečlivost, preciznost a srozumitelnost odůvodnění ze strany odpůrce měla být ještě mnohem více akcentována, než se v projednávané věci stalo, nelze podobu odůvodnění rozhodnutí o námitkách z hlediska přezkoumatelnosti považovat za rozpornou se zákonem či shora citovanou judikaturou. Samotnou věcnou správnost rozhodnutí o námitkách či tvrzenou „účelovost“ argumentace tam uvedené pak soud v rámci řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nezkoumal. To může být předmětem samostatného přezkumu např. formou dozorčích prostředků v rámci správního řízení (jak ostatně navrhovatel prostřednictvím podnětu na zahájení přezkumného řízení v projednávané věci učinil), případně není ani vyloučeno brojit proti rozhodnutí o námitkách prostřednictvím žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, čj. 2 Ao 2/2008-62, www.nssoud.cz). Ostatně obdobné důvody jako v námitce k návrhu

ZÚR uplatnil navrhovatel i v rámci návrhu na zrušení ZÚR, který je předmětem tohoto řízení, a kterým se soud věnuje v následujících částech odůvodnění tohoto rozhodnutí.

V návaznosti na výše uvedené má tedy soud za to, že z hlediska formálního i obsahového postup odpůrce ve vztahu k námitkám navrhovatele k návrhu ZÚR v projednávané věci obstál, a tato část návrhu tedy není důvodná.

VII. b) Soulad ZÚR s PÚR a úprava návrhu ZÚR před vydáním zastupitelstvem

Další okruh námitek navrhovatele spočívá v tom, že napadené ZÚR jsou v rozporu s PÚR, když upravují komunikaci II/101 (aglomerační okruh) jako koridor dopravy mezinárodního a republikového významu, ačkoliv to přísluší právě a pouze PÚR. V návaznosti na to pak navrhovatel upozorňuje na povahu změny návrhu ZÚR před jejich vydáním zastupitelstvem odpůrce spočívající v zařazení aglomeračního okruhu mezi „Plochy a koridory dopravy mezinárodního a republikového významu“, čímž se podle navrhovatele napadené ZÚR dostávají do rozporu i se svým zadáním.

Krajský soud v Praze v tomto bodě porovnáním návrhu ZÚR, který byl dne 2. 5. 2011 veřejně projednán, a textové části vydaných ZÚR zjistil, že zatímco v návrhu ZÚR koridory pro umístění stavby D056 – D 064, D066 (aglomerační okruh) byly umístěny v části 4.1.2. „Plochy a koridory dopravy nadmístního významu“ v rámci části označené jako „SILNICE II. TŘÍDY“, v textové části vydaných ZÚR se uvedené koridory nacházejí jakožto čl. 118 v části 4.1.1. „Plochy a koridory dopravy mezinárodního a republikového významu“ s tím, že ZÚR *„navrhují pro umístění stavby aglomeračního okruhu (AO) jako silnici vyšší třídy koridor ...“*.

Politika územního rozvoje je koncepčním celostátním nástrojem, jenž se zabývá otázkami územního plánování na úrovni nadregionální, celostátní a mezinárodní, přičemž jejím účelem je koordinovat mj. zájmy na využívání území státu a územně plánovací činnosti krajů a obcí. Zásady územního rozvoje jsou strategickým územně plánovacím nástrojem kraje, který je pořizuje pro celé své území; řeší tedy problematiku nadmístního významu. Zásady územního rozvoje vždy vymezují nebo (ve vztahu k politice územního rozvoje) zpřesňují vymezení ploch a koridorů nadmístního významu, včetně ploch a koridorů veřejné infrastruktury, a vymezují veřejně prospěšné stavby. Územní plán je pak základním koncepčním dokumentem k usměrňování územního rozvoje obce, je zpracováván pro celé území obce. Konkrétní území je tak regulováno pomocí tří dokumentů, které musejí být vzájemně souladné; tento soulad je ve stavebním zákoně zajištěn zejména pomocí ustanovení § 36 odst. 5, § 53 odst. 4 písm. a) a § 54 odst. 2. Pořizovatel musí při pořizování územně plánovací dokumentace sám ověřit soulad svého návrhu s nadřazenou dokumentací. Též pořizovateli nadřízený orgán posuzuje soulad pořizované a nadřazené dokumentace v rámci svého stanoviska k návrhu nebo konceptu (§ 38 odst. 2, § 48 odst. 5, § 51 odst. 2 a 3 stavebního zákona). Dalším projevem závaznosti nadřazených dokumentací je pak povinnost kraje nebo obce uvést svou územně plánovací dokumentaci do souladu s dokumentací nadřazenou v případě, že nadřazená dokumentace byla schválena následně či aktualizována. Jinak řečeno, aplikují-li se výše uvedené úvahy na projednávanou věc, porušením zákona by tak samozřejmě bylo, pokud by ZÚR upravovaly na straně jedné plochy či koridory nikoli nadmístního, nýbrž pouze místního významu (znamenalo by to nahrazování územního plánu zásadami územního rozvoje), a stejně tak na straně druhé, pokud by naopak ZÚR samostatně regulovaly naopak plochy republikového významu, aniž by to mělo oporu v PÚR.

Krajský soud v Praze v projednávané věci předně nedospěl k závěru, že by samotné vymezení aglomeračního okruhu způsobem shora uvedeným bylo v rozporu se stavebním zákonem z toho důvodu, že aglomerační okruh není vymezen v PÚR. Předmětem úpravy v PÚR jsou totiž koridory mezinárodního či republikového významu. Koridorem se přitom podle § 2 odst. 1 písm. i) stavebního zákona rozumí plocha pro umístění vedení dopravní a technické infrastruktury nebo opatření nestavební povahy (koridor je tedy typem plochy). O plochu republikového významu se pak s odkazem na § 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona jedná tehdy, jestliže svým významem, rozsahem nebo využitím ovlivní území více krajů. Vzhledem k umístění navrhovaného aglomeračního okruhu výhradě v rámci území Středočeského kraje má zdejší soud za to, že nelze tento okruh jednoznačně považovat za koridor republikového významu, neboť jeho charakter je podle názoru soudu spíše nadmístní ve smyslu § 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona. Na výše uvedeném pak nemusí nic měnit ani skutečnost, že odpůrce uvedený aglomerační okruh umístil do části ZÚR označené jako „Plochy a koridory dopravy mezinárodního a republikového významu“. Na význam plochy nebo koridoru je totiž třeba nahlížet materiálně a nikoliv na základě jeho formálního zařazení (označení) v rámci územně-plánovací dokumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-185, č. 1971/2010 Sb. NSS).

Mnohem podstatnější ovšem je zabývat se povahou úpravy ZÚR vydaných zastupitelstvem oproti návrhu, který byl veřejně projednán a k němuž mohly dotčené osoby podávat námítky (příslušné orgány svá stanoviska). Podle ustanovení § 39 odst. 5 stavebního zákona totiž, *„dojde-li na základě veřejného projednání k podstatné úpravě návrhu zásad územního rozvoje, posoudí se přiměřeně podle § 38 a koná se opakované veřejné projednání za účasti dotčených orgánů. Stanoviska dotčených orgánů, námítky a připomínky lze uplatnit nejpozději při opakovaném veřejném projednání, jinak se k nim nepřihlíží.“* Pro danou věc je tedy klíčový právě výklad toho, zda učiněná úprava, na níž navrhovatel upozorňuje (přesun aglomeračního okruhu), je úpravou „podstatnou“ ve smyslu shora citovaného ustanovení § 39 odst. 5 stavebního zákona. Soudní judikatura se k problematice úprav návrhu zásad územního rozvoje prozatím nijak blíže nevyslovila, a proto Krajský soud v Praze odkazuje především na výklad tohoto ustanovení uveřejněný v komentáři ke stavebnímu zákonu (Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M. *Stavební zákon – online komentář*, Praha, C. H. Beck 2011, dostupný na www.beck-online.cz). Podle závěrů uvedených v tomto komentáři totiž *„při posuzování, zda se jedná o podstatnou úpravu, je třeba vycházet z okolností konkrétního případu. Klíčem k posouzení této otázky je však to, zda úprava vedla k řešení odchylnému od původního návrhu a zda takováto změna by mohla zasáhnout do práv osob oprávněných k podání námítky. V takovém případě se bude jednat vždy o podstatnou úpravu a tyto dotčené osoby musí dostat příležitost se prostřednictvím námítky k upravenému návrhu vyjádřit v rámci nového veřejného projednání.“*

Při aplikaci výše uvedených úvah na projednávanou věc Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že uvedenou úpravu je třeba považovat za „podstatnou“ ve smyslu shora citovaného ustanovení § 39 odst. 5 stavebního zákona. Je sice třeba dát za pravdu odpůrci v tom smyslu, že aglomerační okruh je veden i po úpravě ve zcela shodných koridorech, jako tomu bylo ve veřejně projednaném návrhu ZÚR. Úprava zvolená ve vydané podobě ZÚR je však odchylná od návrhu ZÚR v tom smyslu, že namísto vedení uvedeného koridoru v rámci silnic II. třídy, vydané ZÚR nepřilíží jednoznačně „navrhují“ umístění stavby aglomeračního okruhu jako „silnici vyšší třídy.“ Byť odpůrce při jednání před soudem uváděl, že naznačená změna nemá být chápána ve vztahu ke kategorizaci pozemních komunikací podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ale pouze ve zdůraznění jejího významu, považuje zdejší soud takovýto výklad provedené úpravy za neudržitelný. Především je v této souvislosti nutno zdůraznit, že klíčový význam ZÚR jakožto územně plánovací dokumentace je především ve

sféře právní. Výklad jiný by byl v rozporu se samotnou podstatou územního plánování, která zcela pochopitelně musí probíhat nejen podle stavebního zákon ale též v souladu s dalšími souvisejícími právními předpisy, čemuž by měla odpovídat i užívaná terminologie. Význam užitých pojmů a termínů ve vysoce odborných územně plánovacích dokumentech je pak třeba jednoznačně vnímat primárně z hlediska jejich právního významu a nikoliv z hlediska významu, který jim může být prisuzován v obecném jazyce.

Pozemní komunikace se na základě shora již zmíněného zákona č. 13/1997 Sb. dělí předně na „*a) dálnice, b) silnice, c) místní komunikace, d) účelové komunikace*“ (§ 2 odst. 2 citovaného zákona). Silnice se pak podle svého určení a dopravního významu dále rozděluje do tříd „*a) silnice I. třídy, která je určena zejména pro dálkovou a mezistátní dopravu, b) silnice II. třídy, která je určena pro dopravu mezi okresy, c) silnice III. třídy, která je určena k vzájemnému spojení obcí nebo jejich napojení na ostatní pozemní komunikace*“ (§ 5 odst. 2 tohoto zákona). Pokud přitom ZÚR ve vydané podobě oproti návrhu neponechávají aglomerační okruh v kategorii silnice II. třídy a naopak používají formulaci „*silnice třídy vyšší*“, je více než zřejmé, že připouští přesunutí aglomeračního okruhu (byť jen v části) minimálně do kategorie silnice I. třídy. Již z výše uvedeného výčtu jednotlivých druhů silnic (jejich tříd) a jejich charakteristiky je přitom více než zřejmé, že rozdíly z hlediska silnice I. třídy a II. třídy mohou být značné, a to především z hlediska intenzity provozu, požadavků týkajících se jejich stavby, vlivu na životní prostředí či na přilehlou zástavbu apod. Nadto soud poznamenává, že silnicí I. třídy může být podle § 5 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích též tzv. rychlostní silnice, která „*je určena pro rychlou dopravu a je přístupná pouze silničním motorovým vozidlům, jejichž nejvyšší povolená rychlost není nižší, než stanoví zvláštní předpis*“, přičemž „*rychlostní silnice má obdobné stavebně technické vybavení jako dálnice*.“

Jak již bylo výše uvedeno, má za těchto okolností tedy soud za to, že uvedená úprava návrhu ZÚR je úpravou podstatnou ve smyslu ustanovení § 39 odst. 5 stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že trasa aglomeračního okruhu zůstala ve shodném koridoru jako v návrhu, zůstal by sice okruh subjektů oprávněných podat námitky k návrhu ZÚR shodný, provedená úprava je však natolik významná, že o jejím vlivu na četnost námitek, jejich charakter i odůvodnění nelze mít pochybnosti. Totéž se ostatně může týkat i stanovisek dotčených orgánů. Podle názoru zdejšího soudu tedy bylo povinností odpůrce v souladu s ustanovením § 39 odst. 5 stavebního zákona postupovat přiměřeně podle § 38 téhož zákona a především konat opakované veřejné projednání návrhu ZÚR za účasti dotčených orgánů. K tomu soud ještě nad rámec výše uvedeného poznamenává, že u tak zásadních územně plánovacích dokumentů (z hlediska časového rozsahu i prostorového významu), jakými právě ZÚR nepochybně jsou, by mělo být i v zájmu pořizovatele ve sporných situacích, kdy se provedená úprava oproti návrhu byť jen může jevit jako podstatná, postupovat přiměřeně podle § 38 stavebního zákona.

Zatímco námitku navrhovatele týkající se úpravy návrhu ZÚR před jejich vydáním zastupitelstvem tedy soud shledal důvodnou, k související námitce, podle níž upravená podoba ZÚR nebyla autorizována k tomu povolanou osobou (a postupem podle zákona č. 360/1992 Sb.) soud toliko uvádí, že povinnost autorizace ZÚR po případně provedených úpravách po veřejném projednání nemá zákonnou oporu. Ačkoliv v obecné rovině je samozřejmě vhodnější, pokud i případná úprava je provedena (autorizována) příslušným autorizovaným architektem, který zpracoval samotnou územně plánovací dokumentaci, nelze přehlédnout ustanovení § 24 stavebního zákona, které klade přísné požadavky na úředníky

vykonávající územně plánovací činnost, kteří by měli zajistit dostatečné odborné zázemí pro provádění úprav též ze strany k tomu příslušných orgánů.

VII. c) Soulad ZÚR s územně plánovací dokumentací navrhovatele a zásah ZÚR do jeho vlastnických práv

V rámci závěrečného bloku námitek pak navrhovatel upozorňuje na to, že napadené ZÚR stanovují územní rezervu pro vysokorychlostní trať na jeho území způsobem, který zcela opomíjí jeho územní plán. Uvedená územní rezerva je navíc vedena v místech, kde již navrhovatel umístil stavební parcely. V tomto ohledu soud z relevantních částí správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Posuzované ZÚR v části 4.1.1.2. Železniční doprava v čl. (127) uvádí, že „*dále jsou jako územní rezervy sledovány koridory a) vysokorychlostních tratí (VRT) ve směrech na Plzeň (úsek Beroun – hranice kraje)...*“, přičemž v grafické části ZÚR je tato územní rezerva zachycena severně od obce Bavoryně.

Politika územního rozvoje České republiky 2008 v části 5. „Koridory a plochy dopravní infrastruktury“ v čl. (83) stanoví, že úkolem pro ministerstva a jiné ústřední správní úřady je „*prověřit reálnost, účelnost a požadované podmínky územní ochrany koridorů VRT, včetně způsobu využití vysokorychlostní dopravy a její koordinace s dalšími dotčenými státy a navazující případné stanovení podmínek pro vytvoření územních rezerv.*“

Ze stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 28. 6. 2011, zn. 262/2011-910-UPR/4, k námitkám a připomínkám uplatněným při veřejném projednávání návrhu ZÚR [již obsáhleji citováno v části VII. a) odůvodnění tohoto rozsudku], mimo jiné vyplývá „*že ke změně koridoru VRT došlo v souvislosti se změnou koncepce spojení Praha – Beroun, které si vyžádalo také úpravu koridoru VRT mezi Berounem a Zdíci, v současné době se záměr prověřuje a přehodnocuje (...). Koridory VRT jsou vymezeny v Politice územního rozvoje 2008...*“.

K tomuto bloku námitek soud předně odkazuje na odůvodnění tohoto rozsudku v jeho části VII. b), kde již detailněji vyložil systematiku stavebního zákona, ze které plyne, že zásady územního rozvoje jsou územně plánovací dokumentací nejvyššího stupně, vydávanou pro území jednotlivých krajů, přičemž územní plány obcí příslušného kraje musí být s uvedenými zásadami v souladu [srov. zejména ustanovení § 53 odst. 4 písm. a) a § 54 odst. 5 stavebního zákona]. Opačné vazby mezi jednotlivými úrovněmi územně plánovací dokumentace však dány nejsou. Jinak řečeno, v projednávané věci pro odpůrce neplyne jakákoliv zákonná povinnost respektovat územně plánovací dokumentaci nižšího stupně (v daném případě navrhovatele). Je samozřejmě logické a v souladu s řádným výkonem veřejné správy v oblasti územního plánování, aby se pořizovatel zásad územního rozvoje v maximální možné míře snažil územně plánovací dokumentaci nižšího stupně respektovat. Pokud k tomu ovšem z různých důvodů nedojde, nelze z toho bez dalšího dovozovat nezákonnost zásad územního rozvoje, zvláště (jako je tomu v projednávané věci), lze-li u takové změny nalézt oporu v politice územního rozvoje. Výše uvedené závěry lze ostatně aplikovat i na vztah ZÚR a předchozí územně plánovací dokumentace téže úrovně (územní plán velkého územního celku). Vazby mezi touto územně plánovací dokumentací vzniklou podle „starého“ stavebního zákona (č. 50/1976 Sb.) a ZÚR podle „nového“ stavebního zákona nepochybně dány jsou (srov. např. § 187 „nového“ stavebního zákona), z odlišnosti úpravy v ZÚR oproti

předchozí územně plánovací dokumentaci téže úrovně však bez dalšího nezákonnost ZÚR dovozovat nelze.

Navrhovatel v této souvislosti současně zpochybňuje změnu „koncepce“ Ministerstva dopravy z roku 2006, ze které vycházel při vyhotovování svého územního plánu. Byť v tomto ohledu soud vnímá navrhovatelem uváděné důvody i jeho rozhořčení, nelze podle názoru zdejšího soudu zpochybňovat oprávnění Ministerstva dopravy činit koncepční změny týkající se dopravní politiky státu; zde soud připomíná, že uvedené ministerstvo je „ústředním orgánem státní správy ve věcech dopravy a odpovídá za tvorbu státní politiky v oblasti dopravy a v rozsahu své působnosti za její uskutečňování“ (§ 17 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky). S ohledem na hustotu osídlení území České republiky se v podstatě jakékoliv podobné změny nepochybně vždy dotknout práv určitých osob. Smyslem jednotlivých fází územního plánování pak je vážit práva těchto osob, do jejichž práv má být zasaženo, na straně jedné, a obecné dopravní požadavky na straně druhé, kdy zájem společnosti na rozvoji dopravní infrastruktury je nepochybně dán. Ze shora citované části PÚR z roku 2008 navíc jednoznačně plyne, že Ministerstvu dopravy byl dán úkol řešit problematiku vysokorychlostní železnice, a v tomto ohledu tedy úvahy uvedeného ministerstva o případné změně trasy vedení koridoru takové trati lze považovat za legitimní.

V projednávané věci je pak klíčovým sporným bodem umístění územní rezervy pro vysokorychlostní železniční trať. V této souvislosti zdejší soud připomíná, že podle § 36 odst. 1 stavebního zákona „*zásady územního rozvoje mohou vymezit plochy a koridory, s cílem prověřit možnosti budoucího využití, jejich dosavadní využití nesmí být měněno způsobem, který by znemožnil nebo podstatně ztížil prověřované budoucí využití (dále jen „územní rezerva“)*“. Jinak řečeno, ve smyslu výše citované právní úpravy představuje územní rezerva plochu (koridor), u níž se teprve má prověřit možnost jejího budoucího využití. Jak již přitom dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2012, čj. 1 Ao 7/2011-526, www.nssoud.cz (bod [158]), „*vymezení územní rezervy nepředstavuje stavební uzávěru, byť se jí v některých ohledech může zdánlivě podobat. V území je i nadále možno činit změny, ovšem s výjimkou těch, které by znemožnily či podstatně ztížily budoucí využití území způsobem, pro nějž má být území prověřeno. Jelikož jde o územní rezervu pro koridor dopravní infrastruktury, lze z povahy věci předpokládat, že podrobnější územněplánovací dokumentací bude územní rezerva zpřesněna tím způsobem, aby vedla mimo dosud zastavěné území (...)*“. Jak z citovaného rozhodnutí dále plyne, tak pokud jde o další rozvoj území zahrnutého do územní rezervy, je na navazujících stupních územně plánovací dokumentace, aby zpřesnily územní rezervu způsobem, „*jímž dojde k vyvážení mezi konkrétními potřebami rozvoje a „vyblováním“ části území pro případnou realizaci...*“. Výše uvedené závěry, od nichž Krajský soud v Praze neshledal důvod se odchýlit, lze přitom aplikovat i na projednávanou věc. Jak totiž i u jednání před soudem navrhovatel výslovně potvrdil, zastavěné prozatím nejsou veškeré pozemky, jichž se navrhovaná územní rezerva týká, přičemž součástí rezervy jsou i pozemky nacházející se na území navrhovatele, s nimiž se pro účely stavební i z hlediska aktuální územně plánovací dokumentace vůbec nepočítá. Je tedy zjevně ještě dán prostor v následných fázích územního plánování územní rezervu konkretizovat tak, aby případné znehodnocení investic (čehož se navrhovatel především obává) a zásah do práv navrhovatele byly co nejnižší. Územní rezerva nemá trvalý charakter a je ze své podstaty opatřením dočasným, přičemž její využití zamýšleným způsobem by mělo být v přiměřené lhůtě prověřeno (plnění tohoto úkolu uloženého ZÚR má být podle § 42 stavebního zákona sledováno ve zprávě o uplatňování ZÚR). V návaznosti na zprávy o uplatňování ZÚR by pak mělo dojít ke zformulování konečného rozhodnutí o využití tohoto území a k aktualizaci ZÚR způsobem, kdy bude zřejmé využití daného území. V rámci

přijímání aktualizovaných ZÚR by pak samozřejmě navrhovatel mohl opětovně uplatnit námitky vůči návrhu ZÚR případně vydané (aktualizované) ZÚR opětovně u soudu napadnout (srov. § 42 odst. 2 stavebního zákona). S ohledem na výše uvedené proto soud tyto námitky navrhovatele důvodnými neshledal.

Krajský soud v Praze si je samozřejmě vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou ostatně v replice k vyjádření odpůrce navrhovatel též odkazuje. Jak totiž Nejvyšší správní soud zdůraznil, „*tvrzení, že míra zásad obecnosti zásad územního rozvoje vylučuje konkrétní zásah do práv dotčených osob, je nepřijatelné*“ (rozsudek ze dne 20. 5. 2010, čj. 8 Ao 2/2010-644, www.nssoud.cz). Rozsudek zdejšího soudu v projednávané věci však s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu v rozporu není. Citované rozhodnutí se totiž týkalo otázky, zda zásady územního rozvoje mohou zasáhnout do práv dotčených osob či nikoliv (v dané věci v důsledku liniové stavby). Uvedené závěry krajský soud nikterak nezpochybňuje. Podstatný rozdíl projednávané věci od skutkového stavu v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu však spočívá právě v tom, že sporným je nikoliv závazné umístění koridoru zásadami územního rozvoje, ale toliko umístění územní rezervy, která (jak již bylo výše zdůrazněno) představuje institut ze své povahy dočasného významu, jehož smyslem je samotné prověření možnosti využití daného území určitým způsobem. Je neoddiskutovatelným faktem, že již samotné umístění rezervy navrhovatele v nakládání s daným územím omezí. S ohledem na výše nastíněnou povahu institutu územní rezervy a současně s přihlédnutím k velké míře obecnosti stanovené územní rezervy i samotných zásad územního rozvoje, soud však jen stěží může přistoupit k testu proporcionality (jak je popsán v úvodu části VII. tohoto rozsudku), na základě kterého by mohl eventuálně dospět k případnému zrušení napadeného opatření obecné povahy. Ostatně jak také poznamenal Nejvyšší správní soud ve shora již citovaném rozsudku ze dne 20. 5. 2010, čj. 8 Ao 2/2010-644, www.nssoud.cz, „*v každém konkrétním případě přezkumu zásad územního rozvoje je nutné zkoumat reálnou míru dotčení práv adresátů tohoto aktu a vážít, zda lze tato práva efektivně chránit v navazujících řízeních*“.

VIII. Závěry soudu a náklady řízení

Navrhovatel v důsledku pochybení odpůrce, které zjistil i soud [srov. část VII. b) odůvodnění tohoto rozsudku], navrhuje zrušení celého opatření obecné povahy (ZÚR). V tomto ohledu však Krajský soud v Praze považuje za nezbytné připomenout, že pokud by tak učinil a přistoupil ke zrušení celého napadeného opatření obecné povahy, „*zpronevěřil by se dříve traktované zásadě proporcionality a zdrženlivosti při zasahování do politickým procesem vygenerovaných rozhodnutí o využití určitého území*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, čj. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS). Pokud totiž soud dovodí, že návrh je důvodný jen v části, není dán sebemenší důvod k úvahám o zrušení též ostatních částí opatření obecné povahy, u nichž žádná protizákonnost shledána nebyla. Za situace, kdy zákonná úprava (§ 101d odst. 2 s. ř. s.) soudu umožňuje zrušit i jen část opatření obecné povahy, a současně charakter napadeného aktu takovéto rozdělení umožňuje, je proto namístě vyhovět jen části návrhu. Odkazuje-li navrhovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-185, s tím, že uvedené pochybení odpůrce je důvodem pro zrušení celého opatření obecné povahy, považuje zdejší soud za nutné připomenout, že v dané věci Nejvyšší správní soud nezrušil opatření obecné povahy pouze z důvodu podstatné úpravy návrhu (v dané věci územního plánu) před jeho vydáním, ale též z důvodů dalších. Jak výslovně konstatoval, „*zejména pochybení v procesu posuzování vlivů na životní prostředí jsou neoddělitelně spojena s celým napadeným územním plánem*.“ (bod

[70] citovaného rozhodnutí). Za těchto okolností má zdejší soud za to, že uvedené závěry Nejvyššího správního soudu v tomto hledu nelze na projednávanou věc aplikovat, zvláště byla-li podoba úpravy řešená Nejvyšším správním soudem zcela jiné povahy než v této věci.

Z textu návrhu (a zejména repliky k vyjádření odpůrce) je zřejmé, že podle navrhovatele došlo k podstatným úpravám návrhu ZÚR před jejich vydáním zastupitelstvem i v jiných částech ZÚR, aniž by je však jakkoliv blíže označil, či dokonce uvedl důvody, které jej k takovému konstatování vedou. V tomto ohledu proto soudu nezbyvá, než opětovně upozornit, že podle § 101d odst. 1 s. ř. s. je při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy vázán rozsahem a důvody návrhu. Hodnotit veškeré úpravy provedené v návrhu ZÚR před jejich vydáním (v podstatě *ex officio*) však soudu v žádném případě nepřísluší. V závěru repliky k vyjádření navrhovatele odpůrce upozorňuje na skutečnost, že před vydáním ZÚR zastupitelstvem byla v případě některých obcí již výše uvedená územní rezerva pro vysokorychlostní trať zúžena, což je tedy zřejmě podle jeho názoru též podstatnou úpravou návrhu ZÚR ve smyslu ustanovení § 39 odst. 5 stavebního zákona. Podle krajského soudu však zúžení předmětné územní rezervy po veřejném projednání návrhu ZÚR podstatnou úpravou ve smyslu shora citovaného ustanovení není (aniž by přitom hodnotil, zda uvedené důvody jsou nepřipustným rozšířením návrhu ve smyslu ustanovení § 101b odst. 2 s. ř. s. či nikoliv). Soud v této souvislosti především odkazuje na odůvodnění v části VII. b) tohoto rozsudku a připomíná, že hlavní kritérium pro označení úpravy návrhu ZÚR za „podstatnou“ spočívá v tom, zda by taková změna mohla zasáhnout do práv osob oprávněných k podání námítky. Provedená úprava spočívající ve zúžení předmětné územní rezervy však do práv osob oprávněných k podání námítky nijak nově nezasahuje a naopak svědčí spíše tomu, že k omezení územní rezervy došlo právě na základě veřejného projednání (resp. stanovisek, námitek a připomínek) a za těchto okolností tedy nebyl důvod ustanovení § 39 odst. 5 stavebního zákona aplikovat.

Vzhledem k tomu, že soud shledal rozpor posuzovaného opatření obecné povahy (zásady územního rozvoje) se zákonem jen v části, rozhodl tedy tak, že toto opatření obecné povahy zrušil v části textového i grafického vymezení ploch a koridorů stavby uvedené v části 4.1.1.1. čl. (118) a označené jako „stavba aglomeračního okruhu“, a to dnem vyhlášení tohoto rozsudku. Ve zbývajících částech pak návrh zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož, měl-li účastník úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Vzhledem k tomu, že součástí návrhu byly především dvě stěžejní námítky navrhovatele (úprava návrhu ZÚR po jejich veřejném projednání a umístění územní rezervy vysokorychlostní trati), a soud shledal důvodnou jen jednu z nich, je odpovídající přiznat navrhovateli právo na náhradu poloviny jeho nákladů, přičemž jejich konkrétní výše je s ohledem na pozdější vyčíslení nákladů ze strany navrhovatele stanovena samostatným usnesením.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 18. září 2012

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Nešporová